
Sprawozdanie z czynności administracyjnych

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 26, 39-67

1933

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

III.

Sprawozdanie z czynności administracyjnych.

W okresie sprawozdawczym urząd Prezesa Towarzystwa Naukowego Warszawskiego piastował p. Wacław Sierpiński, Wiceprezesem był p. Tadeusz Brzeski, Sekretarzem Generalnym — p. Edward Loth, Zastępcą Sekretarza Generalnego — p. Stefan Mazurkiewicz; Przewodniczącym Wydziału I-go był p. Bronisław Gubrynowicz, Zastępcą Przewodniczącego — p. Stanisław Szober, Sekretarzem — p. Stanisław Słoński, Zastępcą Sekretarza — p. Tytus Benni; Przewodniczącym Wydziału II-go — p. Marcei Handelsman, Zastępcą Przewodniczącego — p. Tadeusz Brzeski, Sekretarzem — p. Władysław Tatarkiewicz, Zastępcą Sekretarza — p. Zygmunt Batowski; Przewodniczącym Wydziału III-go — p. Stanisław Józef Thugutt, Zastępcą Przewodniczącego — p. Stefan Mazurkiewicz, Sekretarzem — p. Wiktor Lampe, Zastępcą Sekretarza — p. Czesław Białobrzescki; Przewodniczącym Wydziału IV-go — p. Jan Sosnowski, Zastępcą Przewodniczącego — p. Bolesław Hryniewiecki, Sekretarzem — p. Wacław Roszkowski, Zastępcą Sekretarza — p. Kazimierz Bassalik; Przewodniczącym Wydziału V-go — p. Aleksander Wasiutyński, Zastępcą Przewodniczącego — p. Józef Mikułowski z Pomorski, Sekretarzem — p. Witold Broniewski, Zastępcą Sekretarza — p. Stanisław Zwierzchowski.

Skarbnikiem był p. Wiktor Lampe, Redaktorem wydawnictw — p. Bolesław Hryniewiecki.

W skład Komisji Rewizyjnej wchodziłi pp.: Czesław Białobrzescki, Bolesław Hryniewiecki, Mieczysław Konopacki, Ludwik Szperl i Konstanty Żórawski.

Na Ogólnem Zebraniu administracyjnem T. N. W. w dn. 24 listopada 1932 r. na członków Towarzystwa wybrani zostali:

Do Wydziału I-go — na członka zwyczajnego miejscowego — p. Adam Krokiewicz; na członków zwyczajnych zamiejscowych — pp.: Józef Juljusz Mikkola, Jan Michał Rozwadowski i Kazimierz Nitsch.

Do Wydziału II-go — na członka zwyczajnego miejscowego — p. Ludwik Kolankowski; na członków zwyczajnych za-

miejscowych — pp.: Władysław Abraham, Jan Dąbrowski, Jan Rutkowski i Stanisław Wróblewski; na członka korespondenta — p. Henryk Elzenberg.

Do Sekcji nauk prawniczych i ekonomicznych — na członków zwyczajnych miejscowych—pp.: Zygmunt Cybichowski, Henryk Konic i Ludwik Krzywicki; na członka korespondenta — p. Feliks Młynarski.

Do Wydziału III-go — na członka zwyczajnego miejscowego — p. Tadeusz Miłobędzki; na członków zwyczajnych zamiejscowych — pp.: Arnaud Denjoy, Paul Montel i Dimitrie Pompeiu; na członków korespondentów — pp.: Alicja Dorabialska i Stanisław Saks.

W okresie sprawozdawczym zmarli następujący członkowie Towarzystwa: Samuel Goldflam (26.VIII.1932 r.), Konstanty Janicki (25.X.1932 r.), Maurycy Mann (28.XI.1932 r.), Adam Antoni Kryński (10.XII.1932 r.), Oswald Balzer (11.I.1933 r.), Stanisław Tomkowicz (11.III.1933 r.), Józef Jerzy Boguski (18.IV.1933 r.), Alfons Parczewski (22.IV.1933 r.) i Bronisław Gubrynowicz (6.V.1933 r.).

Zarząd T. N. W. w okresie sprawozdawczym odbył 7 posiedzeń (11.X., 14.XI., 6.XII.1932 r., 23.I., 13.III., 9.V. i 6.VI.1933 r.; Komisja Rewizyjna — 1 posiedzenie (11.XII.1932 r.); nadto odbyły się 3 ogólne Zebrania administracyjne (24.XI.1932 r., 15.XII.1932 r. i 14.VI.1933 r.) oraz 10 Zebrań administracyjnych Wydziału I-go (19.X., 23.XI. i 7.XII.1932 r., 30.I., 8.II., 14.II., 22.II., 15.III., 10.V. i 21.VI.1933 r.); 9 Zebrań Wydziału II-go (3.X. i 7.XI.1932 r., 16.I., 13.III., 15.V., 23.V., 31.V., 12.VI. i 26.VI.1933 r.); 9 Zebrań Wydziału III-go (15.X., 26.XI. i 15.XII.1932 r., 28.I., 25.II., 18.III., 29.IV., 31.V. i 28.VI.1933 r.); i 6 Zebrań Wydziału IV-go (17.XI. i 15.XII.1932 r., 9.II., 16.III., 18.V. i 22.VI.1933 r.).

Nowi członkowie T. N. W.:

Władysław Abraham urodził się 10 października 1860 w Samborze w Małopolsce z ojca Cyryła, urzędnika sądowego, i matki Antoniny z Pawulskich. Nauki gimnazjalne ukończył w swem mieście rodzinnem, a studia uniwersyteckie na wydziałach prawa i filozofji odbywał w Krakowie i Berlinie.

Stopień doktora praw uzyskał w Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie w r. 1883. Po powrocie z Rzymu, gdzie pracował w Archiwum watykańskim w r. 1885/6, habilitował się w Uniwersytecie w Krakowie jako docent prawa kościelnego w r. 1886, poczem w październiku r. 1888 został zamianowany nadzwyczajnym profesorem tego przedmiotu, a w r. 1890—zwyczajnym profesorem w Uniwersytecie we Lwowie, gdzie dotąd pełni nieprzerwanie te obowiązki. Dla celów pracy naukowej odbywał liczne podróże, czy to po archiwach i bibliotekach w Polsce we wszystkich trzech dawnych zaborach, czy też za granicą, zwłaszcza we Włoszech i Niemczech. W Rzymie pracował przez czas długi systematycznie, prowadząc poszukiwania archiwalne dla dziejów Polski z ramienia Akad. Umiejętn. w Krakowie, naprzód jako zastępca kierownika t. z. Ekspedycji rzymskiej, prof. Smolki w latach 1896—1902, a następnie jako kierownik tych poszukiwań od r. 1903 do chwili obecnej. Rektorem Uniwersytetu lwowskiego był w r. 1899/1900. W r. 1894 został wybrany członkiem korespondentem, a w r. 1903 czynnym członkiem Polskiej Akademji Umiejętności i jest obecnie jej delegatem we Lwowie. Jest członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Historycznego, tudzież Tow. Przyjaciół Nauk w Poznaniu i Wilnie i członkiem czynnym Tow. Naukowego we Lwowie. W uniwersytetach w Poznaniu i Wilnie uzyskał honorowy doktorat praw, a w Uniwersytecie lwowskim—honorowy doktorat teologii. Jest też honorowym profesorem Uniwersytetu w Lublinie, tudzież członkiem Komisji Kodyfikacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

- 1) Pojęcie i stanowisko kradzieży w prawie polskiem (Przegląd akademicki T. II, zesz. IV, 1882);
- 2) O justycjarjuszach w Polsce w XIV i XV wieku (Rozpr. Wydz. hist. filoz. Akad. Um. T. 19) Kraków, 1885;
- 3) Przedrewizją ustaw majowych (Przegląd Polski R. XXII. T. 82, r. 1886);
- 4) Proces inkwizycyjny w ustawach Innocentego III i w nauce współczesnej (Rozpr. Wydz. hist. fil. Ak. Um. T. 20, r. 1887);
- 5) Pierwszy Zjazd prawników i ekonomistów polskich (Przegląd Pol. T. 86, r. 1887);
- 6) Sprawozdanie z materiałów do dziejów polskich, przechowanych w Archiwum watykańskim oraz w kilku innych bibliotekach i archiwach rzymskich (Arch. Kom. hist. Akad. Um. T. V);
- 7) Statuta synodu prowincjonalnego w Kaliszu z r. 1420 (Rozpr. Wydz. hist. fil. Ak. Um. T. 22, Kraków, 1888);
- 8) Exhortatio visitationis synodalis z djecezji Włocławskiej z w. XIV. (Arch. Kom. hist. Akad. Um.

- T. V, Kraków, 1889); 9) Początki prawa patronatu w Polsce (Przeł. sąd. i adm., Lwów, 1889); 10) Zjazd łęczycki z r. 1180 (Kwartalnik hist. T. III, 1889); 11) Organizacja Kościoła w Polsce do połowy wieku XII, Lwów, 1890, wydanie 2-gie, Lwów, 1893; 12) Drugi Zjazd historyków polskich we Lwowie (Przeł. pol. T. 98, r. 1890); 13) O powstaniu dziesięciny swobodnej (Bibl. warsz. 1891, T. IV); 14) Statuta legata Gentilisa, wydane dla Polski na synodzie w Preszburgu 10 listopada 1309, Kraków, 1893 (Arch. Kom. Pr. T. V); 15) Sprawa Muskaty (Rozpr. Wydz. hist. fil. Ak. Um. T. 30, Kraków, 1894); 16) Pierwszy spór kościelno polityczny w Polsce (Rozpr. Wydz. h. f. Ak. Um. T. 32, Kraków, 1895); 17) Sprawozdanie z poszukiwań w Archiwach i bibliotekach rzymskich w latach 1896/7 i 1897/8 (Arch. Kom. hist. T. IX, Kraków, 1899); 18) Stanowisko Kurji papieskiej wobec koronacji Łokietka (Księga pamiątkowa Uniw. lwowskiego ku uczczeniu 500 rocznicy fundacji Jagiellońskiej Uniwersytetu krakowskiego, Lwów, 1900); 19) Początek biskupstwa i kapituły katedralnej w Krakowie (Rocznik Krakowski. T. IV. 1900); 20) Rękopis Nr. 538 biblioteki municypalnej w Cambrai (Kwartalnik hist. T. XIV, 1900); 21) Najnowsze odkrycia na Forum Romanum (Gazeta Narodowa, Lwów, 1901, nr. 78 i 79); 22) Biskupstwa łacińskie w Mołdawii w wieku XIV i XV. (Kwart. hist. T. XVI, 1902); 23) Powstanie organizacji kościoła łacińskiego na Rusi, T. I, Lwów, 1904; 24) Udział Polski w soborze pizańskim, 1409 (Rozpr. Wydz. hist. fil. Akad. Um. T. 47, Kraków, 1905); 25) Stan ustawodawstwa kościoła polskiego w chwili wybuchu reformacji (Pam. Zjazdu im. Mik. Reja, Kraków, 1910); 26) Jakób Strepa, Arcybiskup halicki 1391 — 1409, Kraków, 1908; 27) Kilka szczegółów o synodach lwowskich w wieku XV. (Gazeta kościelna, Lwów, 1908, nr. 44); 28) Forma zawarcia zaręczyn i małżeństwa w najnowszym ustawodawstwie kościelnym (Przeł. prawa i adm. T. 33, Lwów, 1908), wydanie 2-gie, Lwów, 1913; 29) Początki arcybiskupstwa łacińskiego we Lwowie (Biblioteka lwowska, T. VII, Lwów, 1909); 30) Pastorał z wieku XV w Muzeum XX. Czartoryskich w Krakowie (Spraw. Kom. hist. sztuki Akad. Um. VIII. Kraków, 1910); 31) Założenie biskupstwa łacińskiego w Kamieńcu Podolskim, Kraków, 1911 (Księga Pam. Uniw. lwowskiego); 32) Edykt medjolański (Przeł. powsz. T. 119, Kraków, 1913); 33) Polska a Chrzest Litwy (Polska i Litwa w dziejowym stosunku, Kraków, 1914); 34) Przywilej odpustowy Aleksandra V dla Katedry łacińskiej we Włodzimierzu wołyńskim z r. 1409 (Kwart. hist. T. XXIX, 1915); 35) Z dziejów prawa małżeńskiego w Polsce (Księga pam. ku czci Bol. Orzechowicza. T. I. Lwów, 1916); 36) Studja krytyczne do dziejów średniowiecznych synodów prowincjonalnych Kościoła polskiego, Kraków, 1917; 37) Nowy kodeks prawa kanonicznego (Polonia sacra, 1918); 38) Akt fundacyjny króla Władysława Jagiełły dla biskupstwa Chełmskiego (Kwart. hist. T. XXXII, 1918); 39) Reforma na soborze w Pizie, 1409 (Polonia sacra, Kraków, 1919); 40) Najdawniejsze statuty synodalne archidiecezji gnieźnieńskiej oraz statuty z rękop. Oss. Nr. 1627, Kraków, 1920; 41) Gniezno i Magdeburg, Kraków, 1921; 42) Sprawozdanie z poszukiwań w archiwach i bibliotekach rzymskich do dziejów Polski w wiekach

średnich za lata 1898 — 1913 (Arch. Kom. hist. Ak. Um. Ser. II. T. 1, Kraków, 1921); 43) Kwestja autentyczności bulli gnieźnieńskiej z r. 1136 (Sprawozdanie Tow. Nauk. Lwów, 1921); 44) Dante jako polityk i publicysta, Poznań, 1922; 45) Dziewosłęb, Lwów, 1922; 46) Konstytucja a stosunki wyznaniowe i Kościół (Nasza Konstytucja, Kraków, 1922); 47) Polityka obywateli (Czas., Kraków, 1922, Nr. 21, 22 i 27); 48) Benedykt XV (Kurjer Warszawski, 1922, Nr. 34 i 35); Polski Konkordat (Przegląd współcz., Kraków, 1922); 49) Konstytucja a zmiana obrządku (Czasop. Prawn., Kraków, 1924); 50) Połączenie arcybiskupstw gnieźnieńskiego i warszawskiego (Kurjer Warsz., 1924, Nr. 179); 51) Zawarcie małżeństwa w pierwotnym prawie polskiem, Lwów, 1925; 52) Z dziejów ustawodawstwa synodalnego diecezji płockiej (Księga pam. ku czci O. Balzera, Lwów, 1925); 53) Kilka uwag o Konkordacie (Ruch. Prawn. i Ek. R. V. 1925); 54) Studja wstępne o Konkordacie Stolicy Apostolskiej z Rzeczpospolitą Polską (Nova Polonia sacra Kraków, 1925); 55) Leonard Słoneczewski (Reformacja w Polsce. T. IV. 1926); 56) Pontificale biskupów krakowskich z XII w. (Rozpr. Wydz. hist. fil. Ak. Um., Kraków, 1927); 57) Zagadnienie kodyfikacji prawa małżeńskiego (Przegląd prawa i adm. T. 52, Lwów, 1927) wydanie 2^{gie}, Lublin, 1929; 58) Proces przeciw księdzu polskiemu o obrazę papieża Urbana VI (Studja staropolskie, Kraków, 1928); 59) Ustawodawstwo kościelne o archiwach (Archaeion, 1928, T. 4); 60) Przyczynki do dziejów Kościoła i prawa kościelnego w Polsce (Spraw. Tow. N. we Lwowie, VIII, 1928); 61) Stosunki wyznaniowe (Dziesięciolecie Polski, Kraków — Warszawa, 1928); 62) O potrzebach nauki historii prawa (Nauka Polska, T. X, 1929); 63) Reforma prawa małżeńskiego w Italji (Przeł. prawa i adm. T. 54, 1929); 64) Konkordat włoski a kodyfikacja prawa małżeńskiego w Polsce (Przegląd Współcz., 1929).

Zygmunt Cybichowski urodził się w Poznaniu dnia 23 listopada 1879 r., gimnazjum klasyczne ukończył w Inowrocławiu w r. 1899 i studjował następnie przez 3 lata nauki prawne i ekonomiczne w uniwersytetach: berlińskim (2 semestry), monachijskim (1 semestr) i wrocławskim (3 semestry). Po ukończeniu studjów zdał w 1902 r. egzamin referendarski w sądzie apelacyjnym we Wrocławiu i doktoryzował się tegoż roku na wydziale prawa uniwersytetu w Strasburgu, poczem zapisał się na aplikację sądową, którą odbywał na Pomorzu, w Poznaniu i Wrocławiu. W r. 1905 przerwał aplikację i udał się w podróż naukową do Anglii i Francji, gdzie przebywał około 3 lat. Po powrocie ukończył aplikację i zdał egzamin asesorski w ministerstwie sprawiedliwości w Berlinie w r. 1910. Tegoż roku habilitował się w Uniwersytecie Fryburskim w Szwajcarii do prawa narodów i międzynarodowego pra-

wa prywatnego. W roku następnym wydział prawa i umiejętności politycznych Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie powołał go na profesora nadzwyczajnego tych przedmiotów; katedrę tę, dlań świeżo utworzoną, objął w styczniu 1912 r. W roku 1916 powołał go Uniwersytet Warszawski do wykładów prawa państwowego, a następnie także prawa międzynarodowego. Po stabilizacji Uniwersytetu Warszawskiego otrzymał w kwietniu 1919 r. nominację na profesora zwyczajnego prawa państwowego i międzynarodowego na wydziale prawa tego Uniwersytetu, gdzie od r. 1919 do 1922 cztery razy z rządu piastował godność dziekana; w senacie tego uniwersytetu pracował już od r. 1917 w charakterze przedstawiciela wydziału prawa. W roku 1923 powołany został na sędziego Stałego Trybunału Rozjemczego w Hadze, zaś w r. 1926 — na profesora prawa międzynarodowego w Akademii Prawa Międzynarodowego w Hadze. Od r. 1924 jest prezesem Polskiego Oddziału International Law Association, a od r. 1928 do r. 1930 był prezesem całego Stowarzyszenia, którego XXXV kongres wszechświatowy odbył się pod jego przewodnictwem w r. 1928 w Warszawie. W r. 1926 otrzymał nominację na sędziego Trybunału Kompetencyjnego, gdzie sprawował swe funkcje aż do końca roku 1931. W czerwcu 1930 r. Uniwersytet Kolumbijski w Stanach Zjednoczonych Ameryki nadał mu stopień doktora praw honoris causa, lecz promocja doktorska dotychczas się nie odbyła z powodu niemożności wyjazdu do Ameryki. Z. Cybichowski jest prezesem Centralnego Komitetu Polskich Instytucyj Nauk Politycznych i w tym charakterze bierze udział w zjazdach corocznych światowej unji tych instytucyj. W październiku 1928 r. Akademia Nauk Prawnych i Ustawodawstwa w Madrycie wybrała go na członka honorowego. Z. Cybichowski na zaproszenie uniwersytetów i instytucyj zagranicznych wygłosił szereg wykładów w obcych krajach (w r. 1925 w Lublanie, Zagrzebiu i Belgradzie, w r. 1927 w Wiedniu, w r. 1929 w Berlinie).

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

1) Prawo Międzynarodowe publiczne i prywatne, wyd. IV zmienione i powiększone. Warszawa, 1932; 2) Odpowiedzialność Polski za zobowiązania Rosji, Warszawa, 1931 (odbitka z Themis Polskiej); 3) Das polnische Verordnungsrecht. Berlin, 1931 (odbitka z Zeitschrift für Ostrecht); 4) Geneza i rozwój prawa międzynarodowego. Poznań, 1930 (odbitka z Ruchu

Prawniczego); 5) Die Grundsätze der polnischen Verfassung, Warszawa, 1929—30 (Jahrbuch für Polen); 6) Prawo Międzynarodowe publiczne i prywatne, wyd. III. Warszawa, 1928 (wyczerpane); 7) La compétence des tribunaux à raison d'infractions commises hors du territoire. Paryż, 1927; 8) Polskie Prawo Państwowe na tle uwag z dziedziny nauki o państwie i porównawczego prawa państwowego, 3 tomy. Warszawa, 1925—29; 9) Międzynarodowe Prawa Karne. Warszawa, 1927 (wyczerpane); 10) Encyklopedia Podręczna Prawa Publicznego (konstytucyjnego, administracyjnego i międzynarodowego). Warszawa, 1926—30 (publikacja zbiorowa, do której Z. Cybichowski dostarczył 204 artykuły na ogólną ich liczbę 408); 11) Pełnomocnictwa skarbowe rządu w oświetleniu konstytucji. Warszawa, 1924 (Gazeta Administracji i Policji Państwowej); 12) System prawa międzynarodowego. Wyd. II w nowym opracowaniu, Warszawa 1923 (wyczerpane); 13) O pojęciu i istocie przynależności państwowej. Warszawa, 1920 (wyczerpane); 14) Nauka o państwie. Program wykładów uniwersyteckich. Wyd. IV, Warszawa, 1918 (wyczerpane); 15) Rządy rosyjskie we Lwowie 1914 — 15 r. w świetle prawa międzynarodowego. Lwów, 1915 (Przegląd Prawa i Administracji); 16) Prawo Narodów. Lwów, 1915 (wyczerpane); 17) Międzynarodowe Prawo Wojenne z uwzględnieniem przesilenia bałkańskiego. Lwów, 1914 (wyczerpane); 18) Die Besetzung Lemberg im Kriege 1914 — 15. Zugleich ein Beitrag zur Prinzipienlehre des Völkerrechts. Lipsk, 1916 (odbitka z Zeitschrift für Internationales Recht); 19) Studien zum internationalen Recht, Berlin, 1912; 20) Die Bestandteile des internationalen Privatrechts, Lipsk, 1910 (odbitka z Zeitschrift für internationales Recht); 21) Das antike Völkerrecht. Zugleich ein Beitrag zur Konstruktion des modernen Völkerrechts. Wrocław, 1907; 22) Das Seekabel in Kriegszeit. Eine Darstellung des geltenden Rechtes. Lipsk, 1907 (odbitka z Zeitschrift für Internationales Privat- und Oeffentliches Recht); 23) Art. 76 der Reichsverfassung. Inaugural-Dissertation der Universität Strassburg. Wrocław, 1902. Ponadto ogłosił kilkadziesiąt artykułów naukowych w prasie codziennej.

J a n D ą b r o w s k i urodził się w Krośnie (Małopolska) dnia 21 grudnia 1890 r. W latach 1900 — 1908 ukończył gimnazjum III w Krakowie, w latach 1908 — 1912 — studia historyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. W związku z udziałem w ruchu niepodległościowym („Zarzewie“, Drużyny strzeleckie) aresztowany 14.XI.1910, spędził 7 i pół mies. w więzieniu w Piotrkowie. Dnia 20 grudnia 1912 r. otrzymał doktorat filozofji na Uniwersytecie Jagiellońskim. Od dnia 31 stycznia 1913 r. do nominacji na profesora uniwersytetu zajmował stanowisko nauczyciela najpierw gimn. III, a później gimn. II w Krakowie. W czasie wojny pracował w Naczelnym Komitecie Na-

rodowym w Krakowie, a przez dwa lata, jako jego delegat — na Węgrzech. Brał tam udział w organizowaniu akcji Komitatów węgierskich za ogłoszeniem niepodległości Polski, akcji przeciw pokojowi brzeskiemu i akcji w sprawie legjonistów, internowanych w Maramaros-Sziget. W latach 1913 i 1918 na podstawie stypendjów Uniw. Jag. i Pol. Akad. Um. prowadził poszukiwania archiwalne w zbiorach węgierskich, austriackich i czeskich, oraz brał udział w naukowej ekspedycji Pol. Akad. Um., badającej zbiory węgierskie. W r. akad. 1918/19 habilitował się na Uniw. Jag. z zakresu historii średniowiecznej; we wrześniu 1919 roku mianowany został profesorem nadzwyczajnym powszechnej historii średniowiecznej na Uniwersytecie Lwowskim i zrzekł się katedry, by objąć na r. 1919/20 katedrę historii Polski i Litwy w Wilnie. Od 1.X.1920 r. mianowany został nadzwyczajnym, a od 1.X.1924 r. — zwyczajnym profesorem historii średniowiecznej na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1922 — 1926 i 1929 pracował w Archiwum Watykańskim i zbiorach włoskich nad kontynuacją wydawnictwa Monum. Pol. Vaticana oraz Cod. epistolaris sacc. XV oraz własnymi pracami konstrukcyjnymi, w latach 1923 i 1930 pracował w zbiorach francuskich, a w r. 1927, 1929 i 1930 — w niemieckich w tychże samych celiach. Od r. 1924 jest członkiem zagranicznym Węg. Akad. Um. i członkiem zagranicznym Tow. Lit. im. Petöfiego, a wreszcie od r. 1929 — członkiem honorowym Węg. Tow. Hist.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Kraków a Węgry w wiekach średnich. Roczn. krak., tom XIII, r. 1911, str. 187 — 250; 2) Pochodzenie rodu Amadejów. Przegl. Pol. r. 1912, str. 187 — 195; 3) Średniowieczne kroniki węgierskie. Spraw. Gimn. św. Józefa, Kraków, 1913, str. 1 — 31; 4) Małżeństwo Zofji Mazowieckiej ze Stefanem Batorym, palatynem Węgier. Przegl. hist., tom XVII, str. 257—278; 5) Elżbieta Łokietkówna. Rozpr. P. A. U., tom 57, r. 1914, str. 131; 6) Nowsza historjografja węgierska. Odb. ze spraw. P. A. U. — r. 1915, str. 1 — 22; 7) A lengyel légiók (Legjony Polskie), Budapeszt, 1916, str. 67; 8) Z czasów Łokietka, Rozpr. P. A. U., tom 59, r. 1916, str. 51; 9) Sprawa polska na Węgrzech 1914 — 1916. Piotrków, 1917, str. 152; 10) Csarnkovi János ügye (Sprawa Janka z Czarnkowa) Czasopismo Századok, 1917; 11) Ostatnie lata Ludwika Wielkiego. 1370 — 1382 P. A. U. r. 1918, str. VII, 422; 12) Sprawozdanie z poszukiwań na Węgrzech dokonanych z ramienia Akad. Um. przez W. Barana, J. Dąbrowskiego, J. Łosia, J. Ptaśnika i St. Zachorowskiego, Kraków, 1919, str. XV + 411; 13) Czasy andegaweńskie, Hist. Pol. P.

A. U., tom I, str. 410 — 455, Kraków, 1920; 14) Znaczenie literatury hist. węgierskiej dla historii polskiej, *Przegl. hist.*, 1920; 15) Długosz Jan, *Bitwa Grunwaldzka*. Biblioteka Narodowa, tom XXXI, str. LXIV + 112; 16) Łokietek Ulaszól és Magyarország 1300 — 1315 (Władysław Łokietek i Węgry 1300 — 1315). *Czasop. Tört. Szemle* 1921, str. 76 — 84; 17) Polityka andegaweńska Kazimierza W. *Kwart. hist.*, t. 26, r. 1922, str. 11 — 40; 18) Władysław I Jagiellończyk na Węgrzech. *Rozpr. hist. Tow. Nauk Warsz.*, t. II, zeszyt I, str. 202, Warszawa, 1922; 19) Kronika Jana de Wawrin. *Spraw. P. Akad. Um.*, r. 1923; 20) Polska a przyszła wojna, Kraków, 1922, str. 21; 21) Węgry, Kraków, 1924, str. 214; 22) Organizacja naczelnych władz wojsk. a ustrój Rzeczyposp., Bellona, 1924; 23) Pierwsze zasady badania dziejów Śląska. *Księga zjazdu hist.*, r. 1925; 24) Dzieje Polski średniowiecznej, t. II, od r. 1333 — 1506. Kraków, 1926, str. IV + 476; 25) Lengyelország és a török veszedelem 1526, előtt (Polska a niebezpieczeństwo tureckie przed r. 1526). *Mohácsi Emlékkönyv*. Budapeszt, 1926, str. 125 — 140; 26) Teksty źródłowe do nauki historii w szkołach średn., Kraków, 1923 i n. Nr. 21, 23, 24, 26, 58 i 59; 27) Wiadomości z dziejów Polski, tom I, str. 113, t. II, str. 136, t. III, str. 142, Lwów 1927 — 1928; 28) O kolebkę kultury polskiej. *Studja staropolskie*, Kraków, 1927, str. 10 — 26; 29) Ruch franciszkański a odrodzenie Polski. *Księga zbiorowa p. t. Św. Franciszek z Assyżu*, str. 173—189. Kraków, 1928; 30) Jean de Czarnków et sa chronique. *Odb. z Bulletin P. A. U.*, 1928, str. 14; 31) La Littérature historique polonaise. *Compte-rendu* 1921 — 1926, 1927 — 1928. *Bulletin des sciences historiques en Europe orientale*, r. 1927, str. 1 — 26, r. 1929, str. 1 — 24; 32) Il Mare Nero nei rapporti fra Polonia e Italia nel medioevo (La Pologne au Congrès intern. d'Oslo, 1928, str. 47 — 53); 33) Chorwacja i Dalmacja w opinii polskiego średniowiecza. *Šišicev Zbornik — Zagrzeb*, 1929, str. 631 — 635; 34) La Pologne et l'expédition de Varna en 1444. *Revue des études Slaves*, t. X, r. 1930, str. 57 — 75; 35) Historia Powszechna, tom I, str. 236, t. II, str. 312, t. III, str. 316, Lwów, 1929, 1930, 1932 r.; 36) Les sources du livre X de l'Histoire de Długosz, *Bulletin. P. A. U.*, r. 1930; 37) Studien über die Regierung der Herzöge von Glogau in Grosspolen, *Bulletin P. A. U.*, 1930 r.; 38) Polskie małżeństwo św. Emeryka, *Przegl. powsz.* 1930 r., str. 65 — 70; 39) Dzieje polityczne Śląska, 1290 — 1402. *Historja Śląska P. A. U.*, Kraków, 1932 r., t. I, str. 327 — 562. Ponadto drukował liczne artykuły i recenzje w „Kwartalniku historycznym“, „Przeglądzie Współczesnym“, „Belzonia“, „Przeglądzie Politycznym“, „Przeglądzie Warszawskim“, „Czasie“ i „Enciclopedia Italiana“.

Arnaud Denjoy urodził się dnia 5 stycznia 1884 roku w Auch (dep. Gers). Studja wyższe odbywał w latach 1902 — 1905 w Ecole Normale Supérieure w Paryżu. W roku 1909 otrzymał doktorat nauk matematycznych. Od r. 1909 do 1919 pracował w charakterze „maître de conférences“ na wydzia-

le matematyczno-przyrodniczym Uniwersytetu w Montpellier. Urlopowany w r. 1917 objął stanowisko profesora zwyczajnego algebry wyższej, rachunku różniczkowego, rachunku całkowego i teorii funkcji w Uniwersytecie w Utrechcie, gdzie pracował do r. 1922. Od r. 1919 był również profesorem matematyki ogólnej na Wydziale Nauk matematyczno-przyrodniczych Uniwersytetu w Strasburgu. Pozostał na tem stanowisku do r. 1925; jednocześnie w latach 1922 — 1925 prowadził zleczone wykłady w Uniwersytecie paryskim. Od r. 1925 do 1931 wykładał w tymże Uniwersytecie jako maître de conférences, od 1931 do 1933 r. jako profesor matematyki ogólnej; wreszcie od r. 1933 jest także profesorem rachunku różniczkowego i całkowego. Od 1 września 1931 r. jest również kierownikiem badań. Kilkakrotnie był laureatem Institut de France, otrzymał mianowicie w r. 1925 „Prix Saintout“, w 1930 — „Prix Poncelet“ i w 1933 „Prix Petit d'Ormoys“. W r. 1931 był prezesem Société Mathématique de France. Jest członkiem zwyczajnym Królewskiej Akademii Nauk w Amsterdamie, członkiem honorowym Towarzystw Matematycznych: Belgijskiego i Moskiewskiego. W roku 1920 otrzymał krzyż kawalerski Legji Honorowej.

Ogłosił drukiem następujące prace:

(Znaczenie skrótów: A. E. N. — Annales Scientifiques de l'Ecole Normale Supérieure. B. S. M. — Bulletin de la Société Mathématique de France. C. R. — Comptes rendus de l'Académie des Sciences de Paris. E. M. — L'Enseignement Mathématique (Genève). J. M. — Journal de Mathématiques pures et appliqués. K. A. — Verslagen van de Koninklijke Akademie van Wetenschappen, Amsterdam. M. R. — Mathematica — (Wydawnictwo rumuńskie). N. A. — Nouvelles Annales de Mathématiques. R. A. L. — Reale Accademia dei Lincei. R. C. P. — Rendiconti del Circolo Matematico di Palermo. S. R. M. — Bulletin mathématique de la Société Roumaine des Sciences).

1) Sur quelques propriétés des fonctions de variables réelles, B. S. M., t. 33, str. 17, 1905. (Artykuł); 2) Sur les fonctions entières de genre fini, C. R., t. 145, str. 106, 8.VII.1907; 3) Sur le choix de l'exposant de convergence pour les fonctions entières de genre infini, C. R., t. 146, str. 62, 13.I.1908; 4) Sur les produits canoniques de genre infini, C. R. id., str. 1384, 29.VI.1908; 5) Id., C. R., t. 147, str. 118, 13.VII.1908; 6) Sur l'intégration de certaines inéquations fonctionnelles, C. R., t. 148, str. 989, 13.IV.1909; 7) Sur la fonction analytique égale au module maximum d'une fonction entière, C. R. id., str. 1039, 19.IV.1909; 8) Sur les fonctions analytiques uniformes

- qui restent continues sur un ensemble parfait discontinu de singularités, C. R., id., str. 1154, (z uwagami p. Painlevé); 9) Sur les fonctions analytiques uniformes à singularités discontinues, C. R., t. 149, str. 258, 26.VII.1909; 10) Sur les singularités discontinues des fonctions analytiques uniformes, C. R., id., str. 326, 9.VIII.1909; 11) Sur les ensembles parfaits discontinus à deux dimensions, C. R., id., str. 726, 2.XI.1909; 12) Sur les produits canoniques d'ordre infini, Teza — Listopad 1909 i J. M., 1910, str. 1 — 136; 13) Sur les ensembles parfaits discontinus, C. R., t. 149, str. 1048, 4.XII.1909; 14) Sur les fonctions analytiques uniformes à singularités discontinues non isolées, C. R., t. 150, str. 32, 3.I.1910; 15) Sur la mesure des ensembles, C. R., id., str. 596, 7.III.1910; 16) Continu et discontinu, C. R., t. 151, str. 138, 11.VII.1910; 17) Sur les systèmes complets de fractions, B. S. M., t. 39, 1911; 18) Sur l'erreur commise dans le calcul approché d'une racine d'équation par la méthode de Newton. Démonstration d'un théorème sur les séries à termes positifs, N. A., 4-e série, t. 11; 19) Sur l'Analysis Situs du plan, C. R., t. 153, str. 423, 14.VIII.1911; 20) Id., C. R., str. 493, 28.VIII.1911; 21) Une extension de l'intégrale de M. Lebesgue, C. R., t. 154, str. 859, 1.IV.1912; 22) Calcul de la primitive de la fonction dérivée la plus générale, C. R., id., str. 1075, 15.IV.1912; 23) Sur l'absolue convergence des séries trigonométriques, C. R., t. 155, str. 135, 3.VII.1912; 24) Sur quelques propriétés des séries à termes positifs, B. S. M., t. 40, 1912; 25) Sur une propriété des fonctions à nombres dérivés finis, C. R., t. 158, str. 99, 12.I.1914; 26) Exemples de fonctions dérivées, C. R., id., str. 1003, 6.IV.1914; 27) Sur la théorie descriptive des nombres dérivés d'une fonction continue, C. R., t. 160, str. 707, 31.V.1915; 28) Sur les nombres dérivés, C. R., id., str. 753, 14.VI.1915; 29) Les quatre cas fondamentaux des nombres dérivés, C. R., t. 161, str. 124, 9.VIII.1915; 30) Mémoire sur les nombres dérivés des fonctions continues, J. M., 1915, str. 105 — 240; 31) Sur la dérivation et son calcul inverse, C. R., t. 162, str. 377, 13.III.1916; 32) Sur certaines classes de fonctions de variables réelles, C. R., id., str. 868, 5.VI.1916; 33) Mémoire sur les fonctions dérivées sommables, B. S. M., t. 43, 1915, str. 161 — 248; 34) Sur les propriétés des nombres dérivés, E. M., wrzesień 1916; 35) Mémoires sur la totalisation des nombres dérivés non sommables, A. E. N., 1916, str. 127 — 222; 35) (bis) Id. Dalszy ciąg pracy poprzedniej) A. E. N., 1917, str. 181 — 236; 36) Sur une propriété des fonctions de variable complexe, K. A., t. 26, grudzień 1917; 36) (bis) Sur une propriété générale des fonctions analytiques, C. R., t. 166, str. 31, 7.I.1918; 37) Sur les courbes de M. Jordan, C. R., t. 166, str. 307, 4.II.1918; 38) Nouvelle démonstration du théorème de M. Jordan sur les courbes planes, K. A., t. 27, czerwiec 1918; 38) (bis) Démonstration de la propriété fondamentale des courbes de M. Jordan, C. R., t. 167, str. 389, 9.IX.1918; 39) Sur une propriété des fonctions de variable complexe, C. R., t. 168, str. 387, 24.II.1919; 40) Sur la vraie valeur des intégrales définies, C. R., id., str. 848, 28.IV.1919; 41) Sur l'intégration riemannienne, C. R., t. 169, str. 219, 4.VIII.1919; 42) Sur les ensembles clairsemés, K. A., t. 28, marzec, 1920; 43) Sur une classe de fonctions admettant une dérivée seconde généralisée,

- K. A., id., maj 1920; 44) Sur une propriété des séries trigonométriques, K. A., t. 29, czerwiec 1920; 45) Sur une classe d'ensembles parfaits discontinus, Comptes rendus du Congrès international de Strasbourg, wrzesień 1920; 45) (bis) Sur une classe d'ensembles parfaits discontinus, R. A. L., 7.XI.1920. Sur les ensembles parfaits présentant le caractère (A), Id., 21.XI.1920. Les rapports des ensembles parfaits présentant le caractère (A) et des fonctions admettant une dérivée seconde généralisée. Id., 5.XII.1920; 46) Sur un calcul de totalisation à deux degrés, C. R., t. 172, str. 653, 14.III.1921; 47) Sur la détermination des fonctions présentant un certain caractère de résolubilité, C. R., id., str. 833, 4.IV.1921; 48) Caractères de certaines fonctions intégrables et opérations correspondantes, C. R., id., str. 903, 11.IV.1921; 49) Sur un mode d'intégration progressif et les caractères d'intégrabilité correspondants, C. R., t. 173, str. 127, 18.VII.1921, (ogłoszone przypadkowo po następczej notatce); 50) Calcul des coefficients d'une série trigonométrique convergente quelconque dont la somme est donnée, C. R., t. 172, str. 1218, 17.V. 1921; 51) Notice sur les travaux scientifiques, Privat, Toulouse, IX, 1921; 52) Recherches récentes sur les séries trigonométriques, K. A., t. 30, Nr. Nr. 4 i 5, X, 1921; 53) Sur les fonctions quasi-analytiques de variable réelle, C. R., t. 173, str. 1329, 19.XII.1921; 54) Sur les fonctions définies par des séries de fractions rationnelles, C. R., t. 174, str. 95, 16.I.1922; 55) Sur les séries de fractions rationnelles, B. S. M., t. 52, 1924, str. 418 — 434 (artykuł); 56) Id., C. R., t. 179, str. 867, 26.X.1924; 57) Sur les singularités des séries de fractions rationnelles, C. R., id., str. 958, 10.XI.1924; 58) Mémoire: Sur les singularités des séries de fractions rationnelles, R. C. P., t. 50, 1926, str. 195; 59) Sur l'itération des fonctions analytiques, C. R., t. 182, str. 255, 25.I.1926; 60) Sur les séries de fractions rationnelles, C. R., t. 186, str. 1191, 30.IV.1928; 61) Sur une classe de fonctions analytiques, C. R., t. 188, str. 140, 7.I.1929; 62) Id., C. R., id., str. 1084, 22.IV.1929; 63) Id., C. R., t. 190, str. 960, 23.IV. 1930; 64) L'hypothèse de Riemann sur la distribution des zéros de (s) , reliée à la théorie des probabilités, C. R., t. 192, str. 656, 16.III.1931; 65) Sur les ensembles ordonnés, C. R., id., str. 1011, 27.IV.1931; 66) Sur la définition riemannienne de l'intégrale de Lebesgue, C. R., 193, str. 695, 26.X.1931; 67) Sur un théorème de Wiman, C. R., id., str. 828, 9.XI.1931; 68) Sur quelques points de la théorie des fonctions, C. R., t. 194, str. 44, 5.I.1932; 69) Sur les caractéristiques à la surface du tore, C. R., id., str. 830, 7.III.1932; 70) Sur la continuité des fonctions analytiques singulières, C. R., id., str. 1428, 25.IV. 1932; 71) Sur les caractéristiques du tore, C. R., id., str. 2014, 6.VI.1932; 72) Mémoire: Sur la continuité des fonctions analytiques singulières, B. S. M., t. 60, 1932, str. 27 — 105; 73) Mémoire: Sur les courbes définies par les équations différentielles à la surface du tore, J. M., t. XI, fasc. 4, 1932, str. 333 — 375; 74) Sur les caractéristiques du tore, C. R., t. 195, str. 934, 21.XI.1932; 75) Sur les polygones d'approximation d'une courbe rectifiable, C. R., t. 196, str. 29, 3.I.1933; 76) Sur le calcul des coefficients des séries trigonométriques, C. R., id., str. 237, 23.I.1933; 77) Sur l'intégration des différentielles totales et la métrique des courbes, C. R., id., str. 838, 20.III.1933; 78) Sur une ex

tension de la formule de Jensen, M. R., vol. VII, str. 129 — 135, 20.XII.1932; 79) Sur les courbes rectifiables, C. R., t. 196, str. 1358, 1.V.1933; 80) Sur les variables pondérées multipliables de M. Cantelli, C. R., id., str. 1713, 6.VI.1933; 81) Sur les continus cycliques plans, C. R., t. 197, str. 571, 4.IX.1933; 82) Sur l'intégration le long des continus cycliques rectifiables, C. R., id., str. 1087, 13.XI.1933; 83) Artykuł: L'additivité métrique vectorielle des ensembles et les discontinuités tangentielles sur les courbes rectifiables, S. R. M., t. 35, 1933, str. 83 — 105, Tom jubil. PP. Pompeiu i Tzitzeica; 84) Sur l'intégration le long des ensembles fermés rectifiables, C. R., t. 197, str. 1577, 18.XII.1933; 85) Sur une fonction de Minkowski, C. R., t. 198, str. 44, 3.I.1934; Artykuły z dziedziny filozofji nauk: 1) Les mathématiques et les mathématiciens. Quelle idée le grand public peut s'en faire, Revue du Mois, t. 13, 1912; 2) L'orientation actuelle des mathématiques, Id., 1919; 3) Un savant français: Henri Poincaré, Revue philosophique, 1920.

Alicja Dorabalska, urodzona 14.X.1897 w Sosnowcu, nauki początkowe do r. 1913 pobierała w I-iej 7-łokl. Szkole Handlowej Żeńskiej w Sosnowcu. W r. 1914 ukończyła 7-łokl. Szkołę Handlową T. Raczkowskiej w Warszawie. W r. ak. 1914/5 była słuchaczką Wydziału Matematyczno-przyrodniczego Tow. Kursów Naukowych w Warszawie, a w latach 1915 do 1918 — studentką Wydz. Fizyko-matematycznego Wyższych Kursów Żeńskich w Moskwie. Od r. 1918 studjowała na Wydz. Filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w r. 1922 uzyskała stopień doktora filozofji. W r. 1924/5 oraz w semestrze zimowym r. 1929 pracowała w Instytucie Radowym w Paryżu, a w sem. zimowym r. 1931 — w Uniwersytecie Karola w Pradze. Od r. 1918 jest asystentką Zakładu Chemji Fizycznej Politechniki Warszawskiej. W r. 1928 uzyskała na Politechnice veniam legendi z zakresu chemji fizycznej i wyklada Naukę o pierwiastkach. Od r. 1924 prowadzi na Uniwersytecie Warszawskim wykłady zleczone z Chemji Fizycznej na Wydz. Farmaceutycznym.

Ogłosiła drukiem następujące prace:

1) Badania termochemiczne nad oksymami I. Ketoksymy pozbawione stereoizomerji. Roczniki Chem. 1, 424 (1921); 2) Badania termochemiczne nad oksymami. II. Stereoizomeryczne estry etylowe kwasu izonitrozoacetooctowego. Roczniki Chem. 1, 448 (1921); 3) Recherches thermochimiques sur les cétoximes. Cétoximes sans stéréoisométrie. Bull. Soc. Chim. 33, 145 (1924); 4) Badania termochemiczne nad oksymami. III. Stereoizomeryczne dwuoksymy. Roczniki Chem. 4, 265 (1924); 5) Badania termochemiczne nad oksymami. IV. Acetaldoxym. Roczniki Chem. 5, 386 (1925); 6) (wspólnie z P. D. K. Yovanovitch'em) Sur une méthode nouvelle pour mesurer l'ab-

sorption du rayonnement β et γ de corps radioactifs. Comptes rendus 182, 1459 (1926); 7) (wspólnie z P. D. K. Yovanovitch'em). Effet calorifique des rayons β et γ du radiothorium. Comptes rendus 183, 1037 (1926). 8) (wspólnie z P. D. K. Yovanovitsch'em). Z badań nad ciepłem promieniowania radu. Roczniki Chem. 6, 569 (1926); 9) (wspólnie z P. D. K. Yovanovitsch'em). O ciepłe promieniowania radjotoru. Roczniki Chem. 7, 23 (1927); 10) (wspólnie z P. W. Świętosławskim). Microcalorimètre adiabatique pour recherches radiologiques. Comptes rendus 185, 763 (1927); 11) (wspólnie z P. W. Świętosławskim). Mikrokalorymetr adiatyczny do badań radjologicznych. Roczniki Chem. 7, 559 (1927); 12) O ciepłe promieniowania β i γ radu. Roczniki Chem. 9, 475 (1929); 13) Sur le débit de chaleur due aux rayonnement β et γ du radium. Bull. Acad. Pol. 1928, 459; 14) Zastosowanie mikrokalorymetru adiatycznego do pomiaru nikłych efektów cieplnych promieniowania uranu, toru i minerałów radjoczynnych. Roczniki Chem. 9, 494 (1929); 15) Application du microcalorimètre adiabatique aux mesures des débits de chaleur de l'uranium, du thorium et des minéraux radioactifs. Bull. Acad. Pol. 1929, 487; 16) O ciepłe promieniowania kilku minerałów radjoczynnych. Roczniki Chem. 9, 615 (1929); 17) Le débit de chaleur du polonium. Comptes Rendus 189, 988 (1929); 18) Sur le débit de chaleur de quelques minéraux radioactifs. Bull. Acad. Pol. 1930, 42; 19) Ciepło promieniowania polonu. Roczniki Chem. 10, 304 (1930); 20) Mikrokalorymetryczne pomiary efektu cieplnego zmiennego w czasie. Roczniki Chem. 11, 35 (1931); 21) Mikrokalorymetryczne pomiary okresu półtrwania polonu. Roczniki Chem. 11, 409 (1931); 22) Mesures microcalorimétriques de la période du polonium. Bull. Acad. Pol. 1931, 522; 23) (wspólnie z pp. T. Niwińskim i E. Turską). Ciepło właściwe kilku minerałów promieniotwórczych. Roczniki Chem. 11, 727 (1931); 24) (wspólnie z pp. T. Niwińskim i E. Turską). Chaleurs spécifiques de quelques minéraux radioactifs. Bull. Acad. Pol. 1932, 88; 25) Mikrokalorimetrické vyzkumy v oblasti látek radioaktivnich. Chemické Listy 26 (1932); 26) Badania nad nienormalnie wielkimi efektami cieplnymi pewnych minerałów promieniotwórczych. Roczniki Chem. 12, 416 (1932); 27) (wspólnie z P. J. Stérbą-Böhmem) O nieznaney własności związków, zawierających pewne pierwiastki chemiczne. Roczniki Chem. 12, 875 (1932).

H e n r y k E l z e n b e r g urodził się dnia 18.IX. 1887 w Warszawie, jako syn Henryka Elzenberga, adwokata i publicysty, i Marji z Olędzkich. Od r. 1896 do r. 1909 przebywał i kształcił się zagranicą: w Zürichu, Trogen (Szwajcarja niemiecka), Genewie (gdzie w r. 1905 zdał egzamin dojrzałości), wreszcie Paryżu, gdzie studja na Wydziale Humanistycznym (Faculté des Lettres) zakończył egzaminem doktorskim i promocją w dniu 2.VI.1909. Od tego czasu, z nielicznymi przerwami, przebywa w Polsce; z wyjazdów zagranicę znaczenie naukowe

miał kilkomiesięczny pobyt w Wiedniu w r. 1918, dzięki stypendjum im. Osławskiego, przyznanemu przez Akademię Umiejętności. Habilitowany w r. 1921 na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie; od r. 1928 jest docentem filozofji na Uniwersytecie Warszawskim.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) *Le sentiment religieux chez Leconte de Lisle*. Paryż, 1909; 2) *Podstawy metafizyki Leibniza*. Kraków, 1917. *Rozprawy Polskiej Akademii Umiejętności*; 3) Marek Aureljusz. *Z historii i psychologii etyki*. Lwów, 1922. *Ważniejsze artykuły w czasopismach i wydawnictwach zbiorowych*. (Wymieniono tylko studia filozoficzne, lub mające związek z filozofją, z pominięciem czystej krytyki literackiej i innych prac literackich i publicystycznych); 4) *Etyka wyrzeczenia. Czem jest i jak bywa uzasadniana*. *Przegląd Filozoficzny* t. 28/I — II (1925); 5) *Nauka o literaturze czy krytyka literacka?* *Przegląd Warszawski*, nr. 51 (1925); 6) *O wąskim pojmowaniu nauki*. *Wiadomości Literackie*, roczn. III, nr. 42 (10.X.1926); 7) *Lukrecjusz i religja materializmu*. *Przegląd Współczesny* nr. 58 (1927); 8) *Przeciwko formalizmowi w estetyce*. *Księga pamiątkowa ku czci prof. W. Heinricha*, Kraków, 1927; 9) *O funkcji poznawczej wysławiania się obrazowego*. *Punkty wyjścia dla logiki przenośni i porównania*. *Przegląd Filozoficzny*, t. 31/III (1928); 10) *O nowe średniowiecze*. *Droga*, 1928, nr. 12; 11) *Wielkość i my*. *Z powodu dyskusji o Mickiewiczu*. *Droga* 1929, nr. 6; 12) *Nauka i barbarzyństwo*. *Pamiętnik Warszawski*, roczn. II/4—5 (1930).

Adam Krokiewicz urodził się 11 lutego 1890 r. w Krakowie, ukończył gimnazjum w Krakowie w r. 1908, studia uniwersyteckie odbywał w Krakowie i w Wiedniu w latach 1908—1912. W r. 1913 złożył państwowy egzamin nauczycielski, po czem pracował jako nauczyciel gimnazjalny we Lwowie i w Krakowie. Brał udział w wojnie światowej od r. 1914 do r. 1918. Zwolniony z wojska z powodu obrażeń, poniesionych na froncie rosyjskim, uzyskał w r. 1918 dyplom doktora filozofji na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po odbyciu służby ochotniczej w wojsku polskim podczas wojny z bolszewikami w randze porucznika artylerji wykładał w charakterze zastępcy profesora na Uniwersytecie Lubelskim, habilitował się na Uniwersytecie Jagiellońskim w r. 1922 i w r. 1923 został zamianowany profesorem nadzwyczajnym, a w r. 1930—profesorem zwyczajnym filozofji klasycznej na Uniwersytecie Warszawskim. Jest krajowym członkiem korespondentem II Wydziału Polskiej Akademii Umiejętności od r. 1930.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace:

A) w zakresie gramatyki języków starożytnych: 1) O głównych częściach gramatyki i ich stosunku wzajemnym (Symb. in hon. Io. Rozwadowski, Cracoviae 1927); 2) Gramatyka grecka i łacińska, jej powstanie, rozwój i stan obecny (Kwart. Klas. 1927); B) w zakresie literatury starożytnej: 3) Moment satyryczny w komedjach Terencjusza i geneza satyry rzymskiej (Przełg. Hum. 1925); C) w zakresie sceptycyzmu: 4) Pirron z Elidy i Timon z Flijuntu (Kwart. Filoz. 1927); 5) Arkezilaos (ibdm. 1928); 6) Karneades (ibdm. 1929); 7) Sextus (ibdm. 1930); 8) Filon z Larissy i Antjochos z Askalonu (ibdm. 1931); 9) Sextusa Empirikusa Zarzysów Pirrońskich ks. I — III (przekł. nakł. Akademji; Kraków, 1931); 10) De duobus Philonis libris Romae scriptis (Eos 1930); D) w zakresie epikureizmu: 11) Emendationes quaedam Lucretianae (Eos 1918); 12) T. Lucreti Cari De Rerum Natura Liber III (Lublina 1921); 13) De parum perspectis Lucreti locis quibusdam (Char. in hon. C. Morawski, Cracoviae 1922); 14) O tak zwanej indukcji epikurejskiej (Kwart. Filoz. 1923); 15) Tytusa Lukrecjusza Karusa O rzeczywistości (przekł.; Lwów 1924; tekst łac. p. Eos 1925, str. 170 n.); 16) O szczęściu epikurejskiem (Przełg. Hum. 1923); 17) Czas i przestrzeń w filozofji Epikura (Przełg. Filoz. 1924); 18) Zasada izonomji w filozofji Epikura (ibdm. 1925); 19) Teologia Epikura (Kwart. Filoz. 1927); 20) De dis Epicuri (Eos 1929); 21) Nauka Epikura (nakł. Akademji; Kraków 1929; streszczenie łac. książki w Bull. Acad. Pol. 1929); E) w zakresie kultury starożytnej: 22) Uwagi o kulturze i cywilizacji starożytnej w związku z kulturą i cywilizacją współczesną (Muzeum 1932). Drobniejsze prace (przekłady i recenzje) znajdują się w Eos 1921/2, 1925, Kwart. Filoz. 1922, 1930, Przełg. Warsz. 1924, Przełg. Hum. 1925, Przełg. Filoz. 1927, Kwart. Klas. 1932.

L u d w i k K r z y w i c k i.

Dane biograficzne i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Józef Juljusz Mikkola urodził się dnia 6 lipca 1866 r. w Ylöjärvi (Finlandja). Wyższe studia odbywał na uniwersytecie w Helsinck (1886 — 1889). W r. 1890 został magistrem filozofji, w r. 1893 — doktorem filozofji. W r. 1895 rozpoczął zleczone wykłady filologii słowiańskiej na uniwersytecie w Helsinck; od r. 1900 jest tamże profesorem tego przedmiotu. Jest członkiem honorowym: Uniwersytetu Łotewskiego w Rydze (1921), Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie (1929) oraz Królewskiego Uniwersytetu w Upsali (1932); członkiem Fińskiego Towarzystwa Naukowego, Fińskiej Akademji Nauk, członkiem i wiceprezesem Towarzystwa Ugro-Fińskiego (Helsinck), Fińskiego Towarzystwa Literackiego, Fińskiego Towa-

rzystwa Archeologicznego, Fińskiego Towarzystwa Genealogicznego, Fińskiego Towarzystwa Orientalistów; członkiem czynnym zagranicznym Polskiej Akademji Umiejętności (1929), członkiem zagranicznym Królewskiego Czeskiego Towarzystwa Naukowego w Pradze, członkiem Bułgarskiego Instytutu Archeologicznego w Sofji; członkiem korespondentem: Towarzystwa Orientalistycznego im. Aleksandra Körösi-Csoma w Budapeszcie, School of Slavonic and East European Studies w Londynie, Rosyjskiej Akademji Nauk w Leningradzie, Slovansky'ego Ustav'u w Pradze.

Wykaz prac nie został nadesłany.

Tadeusz Benon Miłobędzki urodził się 16 czerwca 1873 w Kole (nad Wartą). Gimnazjum filologiczne ukończył w Kaliszu (1892). Studjował w Uniwersytecie Warszawskim, który ukończył ze stopniem kandydata nauk przyrodzonych (1897); specjalizował się w chemji u prof. G. Wagnera. Uzupełniał swe wykształcenie z chemji analitycznej u prof. K. Friedheima w Bernie (1904), zaś z chemji fizycznej u prof. W. Ostwalda w Lipsku (1905). Zdał egzamin w Uniwersytecie Warszawskim na stopień magistra chemji (1912). Doktorat filozofji uzyskał w Uniwersytecie Jagiellońskim (1918). Po ukończeniu Uniwersytetu pracował przez rok jako chemik w przemyśle. Od 1898 r. był asystentem Uniwersytetu, a potem Politechniki w Warszawie do roku 1915. Wykładał chemję nieorganiczną i analityczną na Kursach Naukowych w Warszawie od czasu ich założenia, t. j. od roku 1906; potem na Kursach Przemysłowo-Rolniczych i w Wyższej Szkole Rolniczej do r. 1917. Od 1915 do 1917 r. był wykładowcą na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego i na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej, oraz dziekanem Wydziału Chemicznego tejże Politechniki. Od 1918 do 1922 r. był profesorem zwyczajnym chemji ogólnej w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, a w roku ak. 1920 — 1921 jej rektorem. Od 1922 do 1929 był profesorem zwyczaj. chemji nieorganicznej na Wydziale Filozoficznym, a po rozdzieleniu tegoż, na Wydziale matematyczno - przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego. Dnia 23 grudnia 1929 r. mianowany został profesorem zwyczajnym tejże chemji na Wydziale Chemicznym Politechniki

Warszawskiej i na tem stanowisku dotąd pozostaje. Nauczał fizyki i chemji w polskich prywatnych szkołach średnich od stycznia 1901 r. W r. 1915 był przez Wydział Oświecenia Komitetu Obywatelskiego m. Warszawy mianowany członkiem Komisji, organizującej Uniwersytet i Politechnikę w Warszawie; przewodniczył na wyborach pierwszego rektora tej politechniki. W r. 1918 był członkiem Komisji ministerjalnej, stabilizującej profesorów Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Od 1922 do 1925 r. był członkiem Komisji Książek i Pomocy Szkolnych w Ministerstwie W. R. i O. P.; od 1924 zaś roku do 1928 — egzaminatorem Państwowej Komisji Egzaminacyjnej w Poznaniu dla kandydatów na nauczycieli szkół średnich. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika; członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Chemicznego; w roku 1925 był przewodniczącym Oddziału Poznańskiego tego towarzystwa, potem w latach 1926 i 1927 — wiceprezesem całego Towarzystwa, a w r. 1928 — prezesem. Przed założeniem Polskiego Towarzystwa Chemicznego był przewodniczącym Koła Chemików Warszawskich przy Stowarzyszeniu Techników. Jest członkiem Komisji mat.-przyrodn. Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, członkiem Société Chimique de France i członkiem Czechosłowackiego Tow. Chemicznego.

Ogłosił drukiem następujące prace:

I. *Z czasów praktyki i asystentury u prof. G. Wagnera:* 1) O działaniu trójchlorku fosforu na alkohole izomeryczne (Rozprawa kandydacka po rosyjsku: Zurnał R. F. Ch. Tow. 1899); 2) O glikolu kamfenowym (Ibidem, 1900); 3) Z dziedziny kamfenu (Chemik Polski, 1907; po rosyjsku — 1908). II. *Prace, tyjące się związków fosforu:* 1) O tautomerji niektórych związków kwasu fosforowego (Chem. P. 1905); 2) Tautomerja dwualkilofosforynów (Wszecławiat 1911 r., Chemik P. 1912) po niemiecku w Berichte d. D. Chem. Gesel. 1912); 3) Zmydlanie fosforanu etylowego (z J. Miłobędką; Wszecławiat, 1911); 4) O tautomerji azotynów, siarczynów i fosforynów (W numerze jubil. „Kosmosa“ ku czci prof. Emila Godlewskiego senjora, 1913); 5) Łatwy sposób otrzymywania kwasu fosforowego (z M. Friedmanem. Chem. P. 1917); 6) O działaniu trójchlorku fosforu na alkohole alifatyczne (z A. Sachnowskim. Chem. Pol. 1917); 7) O działaniu wody na dwualkilofosforyny (z A. Sachnowskim. Chem. Pol. 1917); 8) O solach kwasów alkilofosforowych (z M. Szwejkowską. Chem. P. 1917); 9) O estrach fenyl- i alkilofenylfosforowych (z K. Szulginem). Chem. Pol. 1917); 10) O alkilowaniu dwualkilofosforynów (z T. Knollówną. Chem. P. 1917); 11) O tautomerji fosforynów dwualkilowych II (Chem. P. 1917);

12) O tautomerji dwualkilofosforynów III (Roczniki Chemji, 1924); 13) O działaniu mentolu na chlorki fosforu (z J. H. Kolitowską. (Ibidem, 1926); 14) Sur le bromure de l'acide isobutylphosphoreux (z S. Krakowieckim, Bull. de la Soc. Chim. de France, 1927; to samo po polsku w Spraw. Tow. Przyj. Nauk w Poznaniu, 1927); 15) Próba alkoholizy dwubromotrójchlorku fosforu (z W. Wiśniewskim. Sprawozd. Tow. Przyj. Nauk w Poznaniu, 1927); 16) O działaniu par bromu na trójchlorek fosforu i odwrotnie (z J. Tomaszewskim. Ibidem 1927); 17) Synteza kwasu podfosforowego (z J. Walczyńską. Roczniki Ch. 1928); 18) Działanie bromu na trójchlorek fosforu (z S. Krakowieckim. Ibidem 1928 i 18^a) — Ibidem, 1930); 19) O kwasie jednometylofosforowym (z A. Rencem. Ibidem, 1931); 20) O kwasach metylofosforowych (z W. Janczakówną. Ibidem 1931); 21) W sprawie wartościowości biegunowej fosforu (Ibidem, 1931); 22) W sprawie biegunowej wartościowości węgla (Ibidem, 1932); 23) O bromochlorkach fosforu (W numerze jubileuszowym „Chemickich listů“ dla prof. E. Votočka. 1932). III. *Prace z dziedziny analityki*: 1) O kalibrowaniu i sprawdzaniu naczyń do analizy objętościowej (Chem. Polski, 1905); 2) O Jodometrycznym oznaczaniu miana nadmanganjanu (Ibidem, 1906; to samo po niemiecku w Zeit. analyt. Ch. 1906); 3) Podstawy mianowania, a ścisłość. (Chem. Pol. 1906); 4) O mianie tiosiarczanu (Ibidem, 1907; to samo po rosyjsku: Żurnał, 1908); 5) Wykrywanie systematyczne rodników kwasowych (Ch. Pol. 1909; to samo po rosyjsku: Ż. 1910); 6) O stosowaniu wyciągu z modrej kapusty, jako wskaźnika (z S. Jajtem. Roc. Ch. 1926); 7) Sur l'étendue de l'emploi du borax en acidimétrie (z H. Kamińską. Bull. 1927; to samo po polsku w Sprawozdaniach T. P. N. w Poznaniu, 1927; 8) O prawdziwości miana kwasów i zasad (Rocz. Ch. 1927); 9) Acydymetria kwasu fosforowego wobec wskaźników (z K. Boratyjskim. Roc. Ch. 1928).

Oprócz wymienionych wyżej prac doświadczalnych publikował artykuły, referaty i oceny w czasopismach warszawskich, przeważnie w „Chemiku Polskim“. Tego pisma był w latach 1917 i 1918 współredaktorem. Opracował również szereg artykułów o substancjach nieorganicznych do Wielkiej Encyklopedji Ilustrowanej.

Napisał podręcznik do użytku szkół wyższych p. t.: „Szkola analizy jakościowej“. Pierwsze dwa wydania wyszły z zapomogi Kasy im. Mianowskiego: (1910 i 1916 r.). Trzecie wydanie wyszło w 1921 r. w Warszawie u Arcta. Ostatnie (czwarte) w 1932 r. nakładem Komisji Wydawniczej podręczników akademickich przy Ministerstwie W. R. i O. P.

Felix Młynarski urodził się w 1884 r. w Gniewczynie (Małopolska). Ukończył Uniwersytet Jagielloński, gdzie w 1909 r. otrzymał stopień doktora filozofji na podstawie pracy p. t. „Socjologja wobec teorii poznania“. Praca ta ukazała się drukiem w 1910 r. Przygotowywał się do habilitacji na Uniwersytecie we Lwowie. Wybuch wojny przeszkodził w wy-

konaniu tego zamiaru, projektowana zaś praca habilitacyjna, której druk przerwała inwazja rosyjska, mogła się ukazać dopiero w 1919 r. w Warszawie p. t. „Zasady Filozofji Społecznej“. Jednocześnie Młynarski bierze udział w życiu politycznym, tworząc „drużyny strzeleckie“, których był prezesem w chwili wybuchu wojny światowej. Była to organizacja niepodległościowa, rozwijająca się równoległe do Związków Strzeleckich, zakładanych przez Józefa Piłsudskiego. W 1912 r. był jednym z założycieli Komisji Stronnictw Skonfederowanych Niepodległościowych. Działał przed wojną pod pseudonimem Jana Brzozy i pod tym pseudonimem wyszła w 1911 r. jego książka p. t. „Zagadnienia Polityki Niepodległości“. Z wybuchem wojny staje w szeregach Legionów. Jako delegat Naczelnego Komitetu Narodowego, wyjeżdża w końcu 1914 r. do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej w celu zaznajomienia emigranta polskiego z istotnymi celami akcji wojskowej Legionów Polskich. Podczas swego pobytu w Ameryce wydał w New Yorku: „The Problems of the Coming Peace“. (1916 r.). Po wojnie poświęcił się wyłącznie pracy nad odbudową finansów i stabilizacją waluty. W 1920 roku był inicjatorem Polskiego Urzędu Emigracyjnego i dyrektorem tejże instytucji w latach 1921/22. W latach 1923/24, mianowany Dyrektorem Departamentu Obrotu Pieniężnego w Ministerstwie Skarbu, brał czynny udział w pracach, związanych z pierwszą reformą walutową Polski. Był także jednym z autorów statutu, tworzącego się wówczas Banku Polskiego. Po powstaniu nowej instytucji emisyjnej zostaje mianowany w jesieni 1924 r. viceprezesem Banku Polskiego, które to stanowisko zajmował przez pięć lat zgodnie z kadencją, przewidzianą w statucie. Podczas swej kadencji przeprowadza pożyczkę stabilizacyjną, której był głównym negocjatorem, jeżdżąc wielokrotnie do Londynu i New Yorku. W marcu 1929 r. powołany ad personam przez Radę Ligi Narodów do Komitetu Finansowego Ligi Narodów, zostaje delegowany przez ten Komitet do Komitetu Fiskalnego i do t. zw. „Delegacji“, zajmującej się kwestją siły nabywczej złota. Po ustąpieniu z Banku Polskiego objął, jako profesor, wykłady bankowości w Wyższej Szkole Handlowej w Warszawie od lutego 1930 r.

Ogłosił drukiem następujące ważniejsze prace naukowe:

1) Socjologia wobec teorii poznania, Jarosław, 1910; 2) (Jan Brzoza) Zagadnienie Polityki Niepodległości, Lwów, 1911; 3) The Problems of the Coming Peace, New York, 1916; 4) Siła nabywczą pieniądza, Warszawa, 1918; 5) Zasady filozofji społecznej, Warszawa, 1919; 6) Reforma ustroju pieniądza, Warszawa, 1921; 7) Na przełomie kwestji walutowej, Warszawa, 1922; 8) Walka o naprawę skarbu, Warszawa, 1924; 9) Powrót Anglii do waluty złotej, Warszawa, 1925; 10) Kryzys i reforma walutowa, Warszawa, 1925; 11) Międzynarodowe znaczenie spadku złotego, Warszawa, 1926; 12) Merkantylizm i liberalizm, Warszawa, 1927; 13) Złoto i banki biletowe, Warszawa, 1928; 14) Rola rolnictwa w bilansie handlowym, Warszawa, 1928; 15) Reforma waluty dewizowo-złotej, Warszawa, 1929; 16) Funkcjonowanie złotej waluty, Warszawa, 1932; 17) Kryzys waluty dewizowo-złotej, Warszawa, 1932. Oprócz tychże napisał szereg broszur i mnóstwo artykułów zarówno naukowych, jak i politycznych tak w prasie krajowej jak i zagranicznej.

W języku angielskim wyszły: 1) The Problems of the Coming Peace, New York, 1916; 2) The International Significance of the Depreciation of the Złoty, Warszawa, 1926; 3) Gold and Central Banks, Macmillan, New York, 1929. (Tłumaczenie japońskie przez Prof. Umataro Kurumatani, wydane w Osaka, 1931); 4) The Functioning of the Gold Standard, Genève, 1931. (Wydane przez Ligę Narodów); 5) Credit and Peace, London, 1933, wyd. George Allen and Unwin, Ltd.

W języku francuskim: 1) La réforme de l'Étalon de Change-Or. (Revue d'Economie Politique Janvier — Février, 1930); 2) La crise de l'Étalon de Change-Or, (Revue d'Economie Politique, Mars — Avril, 1932). Pierwsza praca ekonomiczna p. t. „Budżet Uniwersytetu Jagiellońskiego“ ukazała się w „Głosie Narodu“ w styczniu 1905 roku.

Paul Montel urodził się dnia 29 kwietnia 1876 r. w Nizcei. Kształcił się w Ecole Normale Supérieure w Paryżu (1894 — 1897), którą ukończył ze stopniem „agrégé“ nauk matematycznych. W latach 1898 — 1907 pracował jako profesor matematyki specjalnej w liceach w Poitiers i Nantes oraz w Lycée Buffon w Paryżu. W r. 1907 uzyskał doktorat nauk matematycznych. Od r. 1911 do 1922 wykładał w Uniwersytecie Paryskim (Faculté des Sciences), początkowo prowadząc zleczone wykłady, następnie jako „maître de conférences“. W latach 1922 — 1925 był tamże profesorem matematyki ogólnej, od 1925 r. — mechaniki racjonalnej. Od r. 1913 jest również profesorem statyki i odporności materiałów w Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts w Paryżu. W latach 1923 — 28 był członkiem „Conseil Supérieur“ tejże szkoły. Od 1925 r. jest członkiem

„Conseil de Perfectionnement des Ecoles de la Marine“, od 1928 — członkiem „Conseil de Perfectionnement de l'Ecole Polytechnique“, od 1931 — członkiem „Caisse Nationale des Sciences“ oraz „Comité Consultatif de l'Enseignement Supérieur“. — Jest członkiem Société Mathématique de France (b. prezes), członkiem honorowym Towarzystwa Matematycznego w Bukareszcie, Akademji Rumuńskiej oraz Belgijskiego Towarzystwa Matematycznego w Brukseli. Kilkakrotnie otrzymywał za swoje prace nagrody Institut de France: Prix Gustave Roux (1913), Prix Francoeur (1918), Grand Prix des Sciences Mathématiques (1924), Prix Poncelet (1926), Prix Petit d'Orsmoy (1929). W 1921 był laureatem Académie Royale de Belgique.

Ogłosił drukiem następujące prace:

W Acta Mathematica: 1) Recherches sur le développement en séries trigonométriques etc. (Tłomaczenie komunikatu łaćnińskiego Lipschitza, 1913, str. 281—295; 2) Sur les familles complexes et leurs applications, 1926, t. 49, str. 115—161; w Annales scientifiques de l'Ecole Normale Supérieure; 3) Sur les suites infinies de fonctions, 1907, s. 3, t. XXIV, str. 233 — 334; 4) Sur les familles de fonctions analytiques qui admettent deux valeurs exceptionnelles dans un domaine, str. 487—535, 1912; 5) Sur les familles normales de fonctions analytiques, str. 223—302, 1916; 6) Sur les modules des zéros des polynomes, s. 3, t. XI, str. 1—34, 1923; 7) Sur les domaines formés par les points représentatifs des valeurs d'une fonction analytique, s. 3, t. XLVI, str. 1—23, 1929; 8) Sur les fonctions de variables réelles qui admettent un théorème d'addition algébrique, 1931; 9) Sur les fonctions méromorphes à termes entrelacés, 1933; w „Annali della R. Scuola Normale Superiore di Pisa“, 10) Sur une formule de Darboux et les polynomes d'interpolation, s. II, vol. 1, str. 1—14, 1932; w „Bulletin de la Société Mathématique de France“; 11) Sur les polynomes d'approximation, str. 151—192, 1918; 12) Sur les familles quasi-normales de fonctions analytiques, str. 85—114, 1924; 13) Sur les suites de fonctions analytiques qui ont pour limite une constante, str. 246 — 257, 1925; 14) Sur les zéros des dérivées des fonctions analytiques, t. XLVIII, str. 105—126, 1930; w „Bulletin de la Société des Sciences de Cluj“; 15) Sur les familles de fonctions analytiques dont aucune limite n'est constante, str. 125, 1928; w „Bulletin des Sciences Mathématiques“; 16) Sur les séries de fonctions analytiques, 1905; 17) Sur une définition qualitative des cercles osculateurs et des lignes de courbures, 1916; 18) Sur les fonctions entières de genre fini, str. 252—265, 1922; 19) Sur la géométrie finie et les travaux de M. Juel, str. 109—128, 1924; 20) Sur l'intégrale supérieure et l'intégrale inférieure d'une équation différentielle, str. 205—217, 1926; 21) Sur les méthodes récentes pour l'étude des singularités des fonctions analytiques,

- t. LVI, str. 219—232, 1932; 22) Sur le principe de correspondance et un théorème de Fatou, 1932; w „Bulletin mathématique de la Société roumaine“; 23) Sur quelques fonctions convexes ou sousharmoniques, 1927; w „Comptes rendus de la Société Mathématique“; 24) Sur des généralisations des théorèmes de MM. Picard et Landau, 1911; 25) Sur une nouvelle démonstration d'un théorème de M. Picard, 1911; 26) Sur les fonctions monogènes, 1912; 27) Sur quelques généralisations nouvelles des théorèmes de M. Picard, 1912; 28) Sur les équations linéaires aux dérivées partielles au point de vue des variables réelles, 1913; 29) Sur le flambement des pièces comprimées et le mouvement du pendule, 1914; 30) Sur une définition qualitative des cercles osculateurs et des lignes de courbures, 1916; 31) Un nouveau théorème sur la convergence des séries de fonctions analytiques, 1918; 32) Sur une forme quadratique, 1919; 33) Théorèmes récents sur les polynômes, 1925; 34) Sur les fonctions multivalentes, 1925; 35) Sur les séries de Taylor présentant des lacunes, 1925; 36) Sur les involutions exceptionnelles des fonctions algébroides, 1925; 37) Sur certaines suites de fonctions holomorphes, 1926; 38) Sur une équation fonctionnelle, 1927; 39) Sur le double-six, 1930; 40) Sur le théorème de Rolle 1930; 41) Sur une limite supérieure du module des zéros des polynômes, 1931; w „Comptes-rendus des séances de l'Académie des Sciences“; 42) Sur l'intégrabilité d'une expression différentielle, 1903; 43) Sur les suites de fonctions analytiques, 1904; 44) Sur les points irréguliers des suites convergentes de fonctions analytiques, 1907; 45) Sur les fonctions holomorphes qui admettent deux valeurs exceptionnelles dans un domaine, 1911; 46) Sur l'indétermination d'une fonction uniforme dans le voisinage de ses points essentiels, 1911; 47) Sur quelques généralisations des théorèmes de M. Picard, 1912; 48) Sur l'existence des dérivées, 1912; 49) Sur les différentielles totales et les fonctions monogènes, 1913; 50) Sur la représentation conforme, 1917; 51) Sur les polynômes d'approximation et l'existence des dérivées, 1919; 52) Sur les familles quasi-normales, 1922; 53) Sur une extension d'un théorème de M. Landau, 1922; 54) Sur un théorème d'algèbre, 1922; 55) Sur un nouveau théorème d'algèbre, 1922; 56) Sur les familles quasi-normales de fonctions méromorphes, 1922; 57) Sur les relations algébriques de genre un ou zéro, 1923; 58) Sur les familles complexes, 1924; 59) Sur les involutions exceptionnelles des fonctions algébroides, 1924; 60) Sur quelques familles complexes particulières, 1924; 61) Sur le domaine correspondant aux valeurs d'une fonction analytique, 1926; 62) Sur les domaines correspondant aux valeurs des fonctions analytiques, 1926; 63) Sur les séries de fonctions méromorphes, 1926; 64) Sur les fonctions sousharmoniques et leurs rapports avec les fonctions convexes, 1927; 65) Sur les fonctions continues de variables réelles qui admettent un théorème d'addition algébrique, 1928; 66) Sur quelques conséquences du théorème de Rolle, 1930; 67) Sur les couples de polynômes dont les zéros sont entrelacés, 1931; 68) Sur les fonctions de plusieurs variables linéairement indépendantes, 1931; 69) Sur la limite supérieure des modules des zéros des polynômes, 1931; 70) Sur les fonctions harmoniques qui admettent des valeurs exceptionnelles, 1932; 71)

Sur une formule de Darboux, 1932; 72) Sur une classe de fonctions méromorphes, 1932; w „Journal de mathématiques pures et appliquées“; 73) Sur la représentation conforme, str. 1 — 54, 1917; 74) Sur les fonctions convexes et les fonctions sousharmoniques, str. 29 — 60, 1928; 75) Sur les solutions linéairement indépendantes des équations aux dérivées partielles, str. 415 — 438, 1931; w „Mathematica“; 76) Sur les fractions rationnelles à termes en familles quasi-normales de fonctions holomorphes, str. 1 — 41, Praca nagrodzona, 1922; w „Nouvelles Annales de Mathématiques“; 78) Sur l'équilibre trelacés, 1931; w „Mémoire de l'Académie Royale de Belgique“; 77) Sur les du corps solide, 1906; 79) Sur les quadritatères de Poncelet, 1915; 80) Sur les critères de Poncelet, 1915; 80) Sur les critères de convergence de première et de seconde espèce dans les séries à termes positifs, 1912; 81) Sur le théorème de d'Alembert et la continuité des fonctions algébriques, 1913; 82) Sur les ombilics, 1922; w „Praktika de l'Académie d'Athènes“; 83) Sur une équation fonctionnelle, 1929; 84) Sur les fonctions doublement convexes et les fonctions doublement sousharmoniques, str. 374—385, 1931; w „Publications mathématiques de l'Université de Belgrade“; 85) Sur les séries de fractions rationnelles, str. 157 — 169, 1932; w „Revue de l'Enseignement des Sciences“; 86) Sur l'équilibre du corps solide, 1907; 87) Sur l'inscription des polygones réguliers, 1909; 88) Sur le théorème des accroissements finis, 1912; 89) Sur un problème de minimum, 1914; 90) Sur une transformation géométrique, 1915; 91) Sur la règle de trois, 1916; 92) Sur la surface du triangle, 1919; 93) Sur les fonctions linéairement distinctes, 1919; 94) Sur la composition des vitesses et celle des accélérations, 1920; 95) Sur les limites de fonctions périodiques, 1917; 96) Sur les suites récurrentes, 1917; w „Revue de l'Enseignement scientifique“; 97) Sur les récréations mathématiques, 1928; 98) Equivalence et identité, 1929; 99) Sur des propriétés finies caractérisant des courbes et des surfaces, 1930; w „Sprawozdaniach z posiedzeń T. N. W., Wydział III“; 100) Sur la limite supérieure du module des racines d'une équation algébrique, str. 317 — 326, 1932; Książki: 101) Leçons sur les séries de polynômes à une variable complexe) Collect. Borel, I, vol. Nr. 8, str. 128, Paris Gauthier-Villars et Cie, 1910; 102) Leçons sur les familles normales de fonctions analytiques et leurs applications, (Collect. Borel I, vol. Nr. 8, str. 306, Paris, Gauthier-Villars et Cie, 1927; 103) Dérivées et intégrales, Encyclopédie des sciences mathém., t. II, vol. 1, str. 38, 1912; (Homaczone na język niemiecki w 1913; 104) Eléments de Mécanique, Cours de mathématiques générales, 1921; 105) Mécanique rationnelle (Cours professé à la Faculté des Sciences de Paris), 3 wydania, 2 tomy, 308 i 191, 1925 — 1930; 106) Sur la représentation conforme, note insérée au tome III du Cours d'Analyse de M. Goursat, 1923; 107) Statique et résistance des matériaux, 1 vol. str. 273, Paris, Gauthier-Villars et Cie, 1924; 108) Eléments de la Théorie mathématique de l'élasticité, Librairie de l'Ens. Technique, 1928; 109) Algèbre (en collaboration avec M. Borel, 6 wydań, A. Colin, 1910 — 1930; 110) Algèbre, (en collab. avec M. Borel, classe de math. A. Colin, 1929; 111) Algèbre et Cosmographie (en collab. avec M. Muxart), A. Co-

lin, 1930; 112) Leçons sur les fonctions entières et méromorphes professées à l'Université de Cluj, Paris, Gauthier-Villars et Cie, 1931; 113) Conférence au Congrès de Charkow sur l'étude des points singuliers, 1931; 114) Conférence au Congrès de Turnu-Séverin sur les rapports entre l'Algèbre et la théorie des fonctions, 1932; 115) Leçons sur les fonctions univalentes ou multivalentes, Collect. Borel, Paris, Gauthier-Villars et Cie, 1 vol. in 8°, 1933; 116) La naissance d'une doctrine mathématique, Le Mois, novembre, str. 217, 1932; 117) La science mathématique française (en collab. avec Appell), Paris, Libr. Larousse, 1933.

Kazimierz Nitsch.

Dane biograficzne i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Dimitrie Pompeiu urodził się dnia 22 września 1873 roku w Broscautzi (Rumunja). W r. 1905 otrzymał w Paryżu doktorat nauk matematycznych. Wykładał analizę i mechanikę na Wydziale nauk matematyczno-przyrodniczych Uniwersytetu w Jassach, oraz matematykę w Szkole Wojskowej w Jassach. Był inspektorem generalnym szkolnictwa średniego i wyższego, członkiem redakcji czasopisma „V. Adamachi“, członkiem Komitetu Organizacyjnego dla ujednostajnienia terminologii w teorii potencjału i elastyczności. Obecnie jest profesorem geometrii analitycznej oraz mechaniki racjonalnej i stosowanej w Instytucie Elektrotechnicznym Uniwersytetu w Bukareszcie, profesorem mechaniki racjonalnej i doświadczalnej na Wydziale nauk matematyczno-przyrodniczych tegoż Uniwersytetu oraz profesorem „agrégé“ Uniwersytetu Paryskiego. W latach 1931/32 był Prezydentem Rumuńskiej Izby Poselskiej. W r. 1932 powołano go na prezesa II-go Kongresu Matematyków Rumuńskich w Turnu-Severin. W r. 1934 otrzymał tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Warszawskiego.

Ogłosił drukiem następujące prace:

W „Comptes rendus des Séances de l'Académie des Sciences de Paris: 1) Sur les fonctions de variables complexes, 1902; 2) Sur un système de trois fonctions de variables réelles, 1903; 3) Sur les singularités des fonctions analytiques uniformes, 1904; 4) Sur les singularités des fonctions analytiques uniformes, 1909; 5) Sur les singularités discontinues de fonctions analytiques uniformes, 1909; 6) Sur la représentation des fonctions analytiques par des intégrales définies, 1909; 7) Sur les singularités des fonctions analytiques uniformes (Réponse à M. Denjoy), 1910; 8) Sur les fonctions de variables complexes, 1911; 9) Sur une application du calcul fonctionnel à la théorie des

fonctions, 1913; 10) Sur un problème relatif aux ensembles abstraits, 1914; 11) Sur une solution double de l'équation de Riccati; 1915; 12) Sur les séries à termes positifs et les fonctions dérivées, 1916; 13) Sur une définition des fonctions holomorphes, 1918; 14) Sur une condition équivalente à la monogénéité et sur la démonstration du théorème fondamental de Cauchy, 1920; 15) Sur la monogénéité des fonctions d'une variable complexe, 1925; 16) Sur les séries numériques divergentes, 1928; 17) Sur une formule généralisant l'intégrale de Cauchy et son application en Hydrodynamique, 1928; 18) Sur une forme géométrique du théorème fondamental de Cauchy, 1929; 19) Sur certains systèmes d'équations linéaires et sur une propriété intégrale de fonctions de plusieurs variables, 1929; 20) Sur une équation fonctionnelle qui s'introduit dans un problème de moyenne, 1930; 21) Sur une propriété des fonctions holomorphes, 1931; 22) Sur les fonctions de deux variables réelles, 1932; 23) Théorème d'existence pour les zéros des fonctions holomorphes, 1932; 24) Sur un théorème analogue à celui de Rouché relatif aux zéros des fonctions holomorphes, 1932; W Bulletin de la Section Scientifique, Académie Roumaine; 25) Sur une classe d'intégrales doubles 1912 — 1913; 26) Sur le principe de d'Alembert, 1913 — 1914; 27) Sur une classe d'intégrale double, 1915; 28) Sur la convergence des séries de fonctions, 1915—1916; 29) Sur une équation différentielle linéaire du 1er ordre, 1915 — 1916; 30) Sur une forme du théorème des accroissements finis, 1924; 31) Sur les formules de transformation qui définissent les mouvements, 1929; W Bulletin de la Classe des Sciences, Académie Royale de Belgique; 32) Sur une propriété intégrale des fonctions de deux variables réelles, 1929; w Sitzungsberichte der Kaiserl. Akademie der Wissenschaften in Wien (Mathem — Naturw.); 33) Einige Sätze über monogene Funktionen Bd. CXX Abt. IIa, 1911; w Rendiconti del Circolo Matematico di Palermo; 34) Sur l'extension du théorème des accroissements finis aux fonctions analytiques d'une variable complexe, 1905; 35) Sur les singularités des fonctions analytiques uniformes, 1910; 36) Sur une classe de fonctions d'une variable complexe, 1912; 37) Sur certaines équations intégrales, 1913; 38) Sur le calcul des dérivées partielles avec applications à l'analyse et à la mécanique, 1930; w Annales de la Faculté des Sciences de Toulouse; 39) Sur la continuité des fonctions de variables complexes, 1905; w Mathematische Annalen; 40) Sur les fonctions dérivées, 1907; 41) Sur une équation intégrale, 1913; w Archiv der Mathematik und Physik; 42) Sur une relation d'inégalité dans la théorie des fonctions holomorphes, 1912; w American Journal of Mathematics; 43) Sur un exemple de fonction analytique partout continue, 1910; w Bulletin des Sciences Mathématiques; 44) Sur les séries de fonctions holomorphes, 1906; 45) Sur une propriété des fonctions continues dépendant de plusieurs variables, 1929; w L'Enseignement Mathématique; 46) Sur une extension possible de la notion de vraie valeur, 1906; 47) Sur les singularités des fonctions analytiques uniformes, 1910; 48) Sur le prolongement par continuité des fonctions d'une variable complexe, 1913; 49) Sur certaines fonctions analytiques uniformes obtenues comme limites de fonctions multiples, 1917; 50) Les fonctions élé-

mentaires et les groupes continus, 1928; w *Nouvelles Annales de Mathématiques*; 51) Sur les intégrales curvilignes, 1901; w *Nieuw Archief voor Wetkunde*; 52) Sur les fonctions analytiques uniformes; w *Annaes Scientificos da Academia Polytechnica do Porto*; 53) Sur les fonctions représentées par des intégrales définies, 1910; 54) Sur un théorème du potentiel et un type de singularité des fonctions analytiques uniformes, 1913; w *Annales Scientifiques de l'Université de Jassy*; 55) Sur un théorème des accroissements finis, 1906; 56) Sur un théorème des accroissements finis, 1906; 57) Sur la notion de masse en Mécanique, 1906; 58) Sur la règle du parallélogramme, 1910; 59) Sur le rôle d'une certaine intégrale double dans la théorie des fonctions; 60) Sur les fonctions holomorphes, 1916; 61) Sur le théorème des accroissements finis, 1928; 62) Sur un théorème de M. Bouligand, 1929; w *Journal de Mathématique, Tohoku*; 63) Sur les polynomes d'approximation, 1914—1915; 64) Remarque sur la notion d'écart dans la théorie des ensembles abstraits, 1917; w *Pracach Matematyczno-Fizycznych*; 65) Sur la condition des accélérations dans le mouvement d'un fluide incompressible, 1928-29; w *Bulletin Mathématique de la Société Roumaine des Sciences*; 66) Sur une propriété des fonctions holomorphes, 1927; 67) Le vecteur accélération, 1928; w *Bulletin de la Société des Sciences de Cluj*; 68) Sur les séries de puissance, 1921; 69) Monogénéité et holomorphie, 1928; 70) Sur la transformation d'une équation différentielle en équation aux différences, 1929; w *Annali della Scuola Normale Superiore di Pisa*; 71) Sur une propriété des fonctions holomorphes, 1933; w *Bulletin de Mathématique et de Physique pures et appliquées de l'Ecole Polytechnique de Bucarest*; 72) Sur la condition des vitesses dans un fluide incompressible, 1929; 73) Sur une propriété des fonctions holomorphes et sur un problème de Géométrie élémentaire, 1931; 74) Sur un point de la théorie des fonctions algébriques, 1933; Rózne; 75) *Curs de mecanica* (pentru studentii dela sectiunea stiintelor fizico-chimice) profesat la facultatea de stiinta din Iasi; 76) *Lectie de deschidere a cursului de Mecanica la Universitatea din Iasi*; 77) *Raport asupra invatamantului experimental al Mecanicei in cîteva Universitati streine*; 78) Les singularités des fonctions analytiques uniformes. Conférence lue au Premier Congrès National des Mathématiciens Roumains à Cluj (1929); 79) *Curs de Teoria functiilor partea I*a profesat la Facultatea de Stiinte din Bucuresti 1932 — 1933 (Editura Facultatii de Stiinte, Bucuresti); 80) *Curs de Teoria functiilor partea II*a. Introducere la Teoria Functiilor Algebrice. Profesat la Facultatea de stiinte din Bucuresti 1932. (Editura Facultatii de Stiinte Bucuresti).

Jan Michał Rozwadowski.

Dane biograficzne i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Jan Rutkowski urodził się w Warszawie w r. 1886. Studja uniwersyteckie odbył we Lwowie, gdzie w r. 1909 uzyskał stopień doktora filozofji. W r. 1909/10 był członkiem

Ekspedycji Rzymskiej, zaś lata 1910/12 spędził na studiach w Paryżu. Od r. 1912 do 1918 był urzędnikiem Krajowego Biura Statystycznego we Lwowie, a w r. 1918/19 — Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie; w latach 1920 do 1932 był członkiem Głównej Rady Statystycznej. W r. 1917 habilitował się na docenta ekonomii politycznej na wydziale prawnym Uniwersytetu we Lwowie. W r. 1919 został profesorem nadzwyczajnym, a w r. 1920 — zwyczajnym historii gospodarczej na wydziale prawno-ekonomicznym Uniwersytetu w Poznaniu. W r. 1922/23 był dziekanem tegoż Wydziału. W latach 1920 — 22 był sekretarzem generalnym Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu. Od r. 1924 jest członkiem korespondentem, a od r. 1932 członkiem czynnym Polskiej Akademii Umiejętności.

Ogłosił drukiem następujące prace:

- 1) Skarbowość polska za Aleksandra Jagiellończyka (Kwart. Hist. 1909);
- 2) Klucz Brzozowski biskupstwa przemyskiego w XVIII w. (Kraków, 1910, wyd. P. A. U.);
- 3) Włoska literatura historyczno-gospodarcza w ostatnich latach dwudziestu (Ekonomista, 1911);
- 4) Obecny stan badań nad agrarną przeszłością Francji przedrewolucyjnej (tamże, 1911);
- 5) Étude sur la répartition et l'organisation de la propriété foncière en Bretagne au XVII s. (Annales de Bretagne, 1912);
- 6) Studja nad organizacją własności ziemskiej w Bretanii w XVII wieku (Przegląd Historyczny 1913);
- 7) Studja nad położeniem włościan w Polsce w XVIII wieku (Ekonomista, 1914);
- 8) Licytacje sądowe posiadłości włościańskich i małomiejskich w latach 1910 — 12 (Lwów 1914);
- 9) Przebudowa wsi w Polsce po wojnach z połowy XVII w. (Kwartalnik Historyczny, 1916);
- 10) Galicyjski kataster gruntowy jako podstawa statystyki własności ziemskiej (Lwów, 1917);
- 11) Statystyka zawodowa ludności wiejskiej w Polsce w drugiej połowie XVI wieku (Kraków, 1918, wyd. P. A. U.);
- 12) Własność tabularna w Galicji według stanu z r. 1912 (Lwów, 1918);
- 13) Skup sołectw w Polsce w XVI wieku (Poznań, 1921);
- 14) Poddaństwo włościan w wieku XVIII w Polsce i niektórych innych krajach Europy (Poznań, 1921);
- 15) Sprawa włościańska w Polsce w XVIII i XIX w. (Warszawa, 1922);
- 16) Zarys gospodarczych dziejów Polski w czasach przedrozbiorowych (Poznań, 1923);
- 17) Początki kapitalizmu w kopalniach chęcińskich (Warszawa, 1924);
- 18) Zagadnienie reformy rolnej w Polsce XVIII wieku na tle reform przeprowadzonych we wsiach miasta Poznania (Poznań, 1925);
- 19) Z dziejów żup ruskich za Zygmunta Augusta (Lwów, 1925);
- 20) Le régime agraire en Pologne au XVIII s. (Revue d'histoire économique et sociale 1926 i 1927);
- 21) Histoire économique de la Pologne avant les partages (Paris, 1927);
- 22) Le problème de la synthèse dans l'histoire économique (Revue de synthèse historique 1927);
- 23) Podział dochodów w żupach ruskich za Zygmunta Augusta (Poznań, 1927);
- 24) Les bases économiques des partages de l'Ancienne Pologne (Revue d'histoire moderne, 1932).

Stanisław Saks.

Dane biograficzne i bibliograficzne nie zostały nadesłane.

Stanisław Wróblewski urodził się 5 maja 1868 r. w Tenczynku w W. Ks. Krakowskim. Ukończył studia w Krakowie, gdzie się doktoryzował w r. 1891. W r. 1895 habilitował się do prawa rzymskiego na Uniw. Jagiellońskim w Krakowie, w r. 1901 mianowany nadzwyczajnym profesorem prawa rzymskiego na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, w r. 1906 — zwyczajnym profesorem prawa rzymskiego tamże.

Ogłosił drukiem następujące prace:

1) Zur Lehre von der Collision der Privatrechte. Wiedeń 1894; 2) Posiadanie na tle prawa rzymskiego (Rozpr. Wydz. histor. filozof. Ak. Umiej. w Krakowie, tom 37) 1899; 3) O wykładach prawa rzymskiego (Czasop. prawn. i ekonom.) Kraków 1900; 4) Podstawienie powiernicze (Czasop. prawn. i ekonom.) Kraków 1903; 5) Komentarz do austriackiego prawa spadkowego, Kraków 1904; 6) Separatio bonorum (Oesterr. Centralblatt f. d. jurist. Praxis). Wiedeń 1905; 7) O reformie prawa naftowego (Czasop. prawn. i ekonom.), Kraków 1905; 8) Wystąpienie ze stowarzysz. zarobk. w toku likwidacyi (Przegl. prawa i admin.) Lwów 1906; 9) Zur Anrechnungslehre (Oesterr. Centralblatt f. d. jurist. Praxis). Wiedeń 1906; 10) Komentarz do austr. prawa handlowego, 2 tomy. Kraków 1906, 1907; 11) Ograniczenia darowizny, Kraków 1911; 12) Zarys wykładu prawa rzymskiego tom 1 Kraków 1916 tom 2 część 1, Kraków 1919; 13) Usurapio pro herede, Kraków 1922; 14) Sądy polubowne w historii prawa, Kraków 1928; 15) Postulaty prawnicze przy unormowaniu niepodzielności drobnych gospodarstw (Rolnictwo) Warszawa 1929; 16) Zakończenie ustawy, Kraków 1929; 17) Polskie prawo wekslowe i czekowe, Kraków 1930; 18) Przesilenie a reforma rolna, Kraków 1932; nadto szereg artykułów i recenzji w czasopismach prawniczych polskich i zagranicznych.

IV.

Wydawnictwa.

W okresie sprawozdawczym ukazały się następujące wydawnictwa Towarzystwa Naukowego Warszawskiego:

Archiwum Mineralogiczne t. IX.

Archiwum Nauk Antropologicznych t. III dz. A. Nr. 5. (L. Manteuffel-Szoega — Antropomorfologja wątroby. Studja nad antropomorfologją wątroby Polaków).